

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 510/2021
10.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Весне Субић, чланова већа, у поступку рехабилитације по захтеву предлагача АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Ратомир Миленковић, адвокат из ..., против противника предлагача Републике Србије, коју заступа Више јавно тужилаштво, ради рехабилитације пок. АА, бившег из ..., одлучујући о сукобу стварне надлежности између Вишег суда у Београду и Апелационог суда у Београду, на седници одржаној 10.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету, стварно је надлежан Апелациони суд у Београду.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду Рех 161/13 од 26.06.2017. године, усвојен је захтев за рехабилитацију пок. АА, који су поднели предлагачи АА и ББ из ... . Апелациони суд у Београду је решавајући о жалби противника предлагача, својим решењем Рех-ж 242/17 од 25.10.2017. године, укинуо наведено решење и предмет вратио првостепеном суду на поновни поступак. У поновном поступку Виши суд у Београду је донео решење Рех 102/17 од 11.12.2018. године којим је усвојен захтев за рехабилитацију пок. АА. Апелациони суд у Београду је решавајући о жалби противника предлагача, својим решењем Рех-ж 59/2019 од 17.06.2019. године укинуо првостепено решење и предмет вратио Вишем суду у Београду као првостепеном на поновно одлучивање.

Виши суд у Београду је изазвао сукоб надлежности и уз пропратни акт Рех 45/19 од 25.08.2021. године тражио да Врховни касациони суд реши настали сукоб надлежности и утврди стварну надлежност суда за поступање у овом поступку.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности Врховни касациони суд је, на основу члана 22. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), утврдио да је за поступање у овом поступку стварно надлежан Апелациони суд у Београду.

Одредбом члана 387. став 3. ЗПП прописано је да у случају да је првостепена пресуда већ једанпут била укинута, другостепени суд не може да укине пресуду и упути предмет првостепеном суду на поновно суђење.

Имајући у виду да члан 387. став 3. ЗПП, не прописује изричиту забрану двоструког укидања решења у парничном и ванпарничном поступку, Врховни касациони суд је у својим одлукама исказао став да члан 402. ЗПП не искључује примену члана 387. став 3. ЗПП, а што је и закључак са седнице Грађанског одељења ВКС од 12.11.2019. године. Ово из разлога што је чланом 10. ЗПП прокламовано начело суђења у разумном року и да је ефикасност ванпарничног поступка промовисана у више одредаба ЗПП и ЗВП. Тај циљ се постиже забраном двоструког укидања првостепене одлуке, без обзира да ли се ради о пресуди или решењу, јер се поступак окончава тек правноснажношћу судске одлуке којом је одлучено о свим захтевима странака (главна и споредна потраживања), а то би требало да буде најкасније другим одлучивањем од стране другостепеног суда о жалби на пресуду или на решење. Стога се забрана двоструког укидања из члана 387. став 3. Закона о парничном поступку односи и на решење којим се поступак правноснажно окончава у парничном и ванпарничном поступку.

Сходно наведеном за одлучивање о захтевима странака, када је у жалбеном поступку решење већ једанпут било укинато, стварно је надлежан Апелациони суд у Београду, а не Виши суд у Београду.

На основу члана 22. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бисерка Живановић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**